

[Johannes Jensen.]

og de mellemstore Virksomheder, der har haft den største Evne til at klare Vanskelighederne, naar de meldte sig. Haandværket og den mindre Industri har staaet de daarligere Aar igennem, hvilket egentlig ikke kan siges at være Tilfældet for den store Industris Vedkommende, men her indrømmer jeg, at Bankerne, i alt Fald en meget stor Bank, der jo selv kom til at lide derunder, gik i Spidsen for at koncentrere Virksomhederne, ikke af Hensyn til Erhvervene, men sikkert af Spekulationsgrunde, af børs-mæssige Grunde. Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger om § 5, der, som sagt, er det nye i Lovforslaget, og saa vil jeg ogsaa gerne understrege dette, som er anført i § 5, at man skal tage sig i Vare for ved Anvendelsen af denne Paragraf at komme til at genere bestaaende Virksomheder, med andre Ord at sætte en Klods under Foden paa de daarlige Virksomheder og derved hjælpe til at ødelægge de gode. Men jeg gaar ud fra, at den Minister, som har med Lovens Administration at gøre, naturligvis altid vil bestræbe sig for at tage de Hensyn, som er Forudsætningen for Lovforslaget.

Saa vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om § 17, der jo indeholder de fleste Penge, nemlig de 60 Mill. Kr. til Eksportkrediten, i Tilslutning til det, som den højtærede Handelsminister oplyste: at det for de 50 Mill. Kr.'s Vedkommende kun er en Overførsel fra Finansloven til denne særlige Lov, der her finder Sted, dog altsaa saaledes, at Beløbet nu foreslaas forhøjet med 10 Mill. Kr. Hvad man end mener om Eksportkrediten, er det glædelige Oplysninger, der bestandig gives, at der hidtil overhovedet ikke er lidt noget Tab paa den Støtte, som Staten her har givet. Jeg vil gerne om Overførselen fra Finansloven til denne særlige Lov sige, at den maa navnlig Landstinget hilse med Glæde. Vi har ikke saa stor Indflydelse paa Finansloven; om der sættes nogle Millioner mere eller mindre ind paa den, har vi forholdsvis ringe Indflydelse paa. Naar Bevillingen derimod overføres til en særlig Lov, faar jo Landstinget ved Siden af Folketinget Indflydelse paa, hvor længe denne Lov til sin Tid skal løbe, naar vi har set den praktiseret gennem de tre Aar, som dens Varighed nu er sat til. Vi ved alle, at naar der først kommer Be-

villinger ind paa Finansloven, er det vanskeligt at faa dem ud igen, og de har ogsaa en Tilbøjelighed til at stige. Her er Bevillingen dog fikseret til de 60 Mill. Kr. Jeg erindrer en Samtale, jeg en Gang havde med et Medlem af Rigsdagen, afdøde Landstingsmand Thomas Nielsen. En kvindelig Forfatter havde spurgt ham, om han troede, det var vanskeligt at komme ind paa Finansloven, for det vilde hun gerne. Nej, sagde han, det er ikke saa vanskeligt, det er meget vanskeligere at komme ud af Finansloven igen. Det har ogsaa vist sig for mange Bevillingers Vedkommende, og jeg synes, det er noget af et Fremskridt, at vi fører dette store Beløb fra de løbende Finanslove over til en særlig Lov.

Hertil vil jeg føje, at de, der ønsker en Afvikling af hele dette Forhold hurtigst muligt — og det gør vi vel egentlig alle, vi ønsker vel alle sammen at stile hen imod den Tid, da Industrien kan genvinde sin Sundhed og Kraft og komme til at staa paa egne Ben —, de vil ogsaa være interesserede i, at der nu er fastsat en 3-aarig Periode, saa at vi, naar de 3 Aar er gaaet, kan komme til at drøfte, om Industrien da kan staa paa egne Ben. Den Statsstøtte, der her er Tale om, skulde jo kun være midlertidig, den skulde jo en Gang høre op. Nu ved jeg meget vel, at man i Forbindelse med dette Lovforslag har peget paa Bankerne som dem, der skulde træde i Stedet for Staten, og sagt, at det var deres Pligt at finansiere Industrien. Hertil vil jeg gerne sige, at det er jo det store Spørgsmaal, der diskuteres Verden over: i hvilket Omfang skal de store Banker finansiere Industrien? Oprindeligt var det ikke en Opgave for Bankerne, og den eventyrlige Vækst, den danske Industri har haft fra 1870 til henimod 1914, er i det store og hele heller ikke bevirket af, at Industrien er blevet finansieret af Bankerne. Vor Industri er vokset op paa ganske sund og naturlig Vis: naar der var Penge tilovers, har man søgt at konsolidere sig, og en Del af Overskuddet har man brugt til Udvidelser. Forud for Krigen var der mange industrielle Virksomheder, navnlig i Provinsen, der ikke skyldte Bankerne en rød Øre, ja, som var i den gunstige Situation, at de ikke en Gang behøvede at lade deres Kundeveksler diskontere. Vi skulde gerne se at vende tilbage til denne